

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/37/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212203647
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2013:8212203647.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu: VB LEASING SK, spol. s r.o., Košická 49, 821 08 Bratislava, IČO: 31 378 528, zastúpeného LEGAL CARTEL s.r.o., Lubinská 18, 811 03 Bratislava, IČO: 36 677 175 proti žalovanému: Z. H., nar. XX.XX.XXXX, V. J. XX/XX, XXX XX G., toho času na neznámom mieste, zastúpený súdom ustanoveným opatrovníkom JUDr. Z. S., vyšším súdnym úradníkom Okresného súdu K., o zaplatenie 9.736,65 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 7C/19/2012-75 to dňa 04.12.2012 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v jeho napadnutej časti, t. j. vo výroku o trovách konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 9.271,09 Eur s ročným úrokom z omeškania zo sumy 9.107,83 Eur vo výške 14,25 % od 17.09.2008 do 31.12.2008 a od 01.01.2009 do zaplatenia vo výške o 10 % viac než je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu toho - ktorého kalendárneho polroka, najviac vo výške rovnajúcej sa 0,2 % denne, v lehote 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

Konanie v časti o zaplatenie 217,25 Eur zastavil .

V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol.

Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Rozsudok odôvodnil tým, že v predmetnom konaní žalobca sa domáhal peňažného plnenia vzniknutého porušením záväzku platiť riadne splátky leasingu, čo malo mať za následok predčasné ukončenie leasingového vzťahu a povinnosť žalovaného predčasne zaplatiť zmluvné dohodnuté splátky naraz spolu s nákladmi a poplatkami. Po zistení, že žalovaný bol v omeškaní so zaplatením splátky leasingu splatnej dňa 10.03.2008 ako aj nasledujúcej splátky splatnej dňa 10.06.2008 žalobcovi vzniklo právo predčasne ukončiť vzťah založený leasingovou zmluvou, čo realizoval listom zo dňa 30.06.2008, ktorý sa považoval v zmysle článku 13 bod 13.5 za doručený 05.09.2008. Doručením listu žalobcu žalovanému dňa 05.09.2008 došlo k predčasnému ukončeniu leasingového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným a nastúpili následky vyplývajúce zo zmluvných dojednaní a to povinnosť žalovaného zaplatiť zmeškané leasingové splátky splatné do dňa predčasného ukončenia leasingového vzťahu, t.j. splatné splátky ku dňu 10.03.2008 a 10.06.2008 po 10.46,54 Eur a titulom zmluvnej pokuty nedoplatok z hodnoty predmetu leasingu v sume 6.848,78 Eur. Žalovanému tiež vznikla povinnosť žalobcovi zaplatiť zmluvnú pokutu podľa článku 9 bodu 9.9 VLP vo výške 165.97 Eur (5.000,- Sk), lebo leasingový vzťah bol žalobcom ukončený predčasne.

Žalobca si uplatnil tiež úroky z omeškanie v dohodnutej sadzbe 0,1 % za každý deň omeškania za omeškanie žalovaného so zaplatením leasingových splátok vo výške 1.046,54 Eur splatných dňa 10.3.2008 a dňa 10.6.2008, celkom vo výške 163,26 Eur (4.918,40 Sk) pri omeškaní so zaplatením splátky 1.046,54 Eur splatnej dňa 10.3.2008 v trvaní 112 dní (do 30.6.2008) a splátky v rovnakej výške splatnej dňa 10.6.2008 v trvaní 20 dní (do 30.6.2008).

Okrem uvedeného žalobca žiadal žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť mu 248,31 Eur (7.480,70 Sk) ako zmluvnú pokutu vo výške odúročeného ušlého zisku, odvolávajúc sa a čl. 9 bod 4d VLP.

Prvostupňový súd považoval v zmysle ustanovení § 544 Občianskeho zákonníka dohodu ohľadom zmluvnej pokuty za nedostatočne určito určený spôsob určenia výšky zmluvnej pokuty. Preto túto zmluvnú pokutu vo výške 248,31 Eur s poukazom na ustanovenie § 37 ods. 1 OZ považoval za neplatnú, a preto žalobu v tejto časti zamietol.

Konanie o zaplatenie sumy 217.25 Eur súd prvého stupňa v dôsledku späťvzatia žaloby v tejto časti, žiadanej ako náklady na odobratie predmetu leasingu, ktoré nevznikli, lebo predmet leasingu nebol odobratý, zastavil.

Žalobcovi tak bolo priznané voči žalovanému peňažné plnenie vo výške 9.271,09 Eur, pozostávajúce zo sumy 2.093,08 Eur ako omeškaných dvoch leasingových splátok po 1.046,54 Eur, sumy 6.848,78 Eur ako zmluvnej pokuty vo výške nedoplatku z hodnoty predmetu leasingu a sumy 165,97 Eur ako zmluvnej pokuty za predčasné ukončenie leasingu a sumy 163,26 Eur ako úrokov z omeškania so zaplatením leasingových splátok po 1.046,54 Eur splatných dňa 10.03.2008 a 10.06.2008 a to ku dňu 30.06.2008.

Súd prvého stupňa s poukazom na ustanovenia § 365 Obchodného zákonníka a § 369 Obchodného zákonníka po 01.02.2004, ale pred 15.01.2009 (§ 768f Obchodného zákonníka), s poukazom tiež na § 265 Obchodného zákonníka a § 39 OZ považoval dohodnutý úrok z omeškania v sadzbe 0,2% za každý deň, čo je 73 % ročne, za neprimeraný a v rozpore s poctivým obchodným stykom a priečiaci sa dobrým mravom, lebo bola dohodnutá výška úrokov z omeškania rovnajúca sa šesťnásobku tzv. zákonných úrokov z omeškania, ktoré je treba považovať za úroky obvyklé. Takáto dohoda preto nepožíva právnu ochranu (§ 265 Obchodného zákonníka) a v tejto časti je zmluva absolútne neplatná (§ 39 OZ), v dôsledku čoho zmluvné dohodnuté úroky z omeškania nemôžu byť základom pre určenie ich výšky. Žalobcovi tak priznal tzv. zákonné úroky z omeškania, ktoré v zmysle § 369 Obchodného zákonníka boli v čase vzniku omeškania žalovaného, t. j. ku dňu 17.09.2008 vo výške 14,25 % ročne. Súd prvého stupňa tak počnúc od 17.09.2008 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 14,25 % ročne od 31.12.2008 a od 01.01.2009 až do zaplatenia vo výške o 10% viac, než bola NBS, resp. ECB uplatňovaná základná úroková sadzba k prvému dňu toho - ktorého kalendárneho polroka, najviac vo výške 0,2 % denne, ktorú sadzbu nie je možné z dôvodov podľa § 153 ods. 2 O.s.p. prekročiť.

Súdom prvého stupňa žaloba v časti o zaplatenie sumy 248,31 Eur, t. j. v časti žiadanej zmluvnej pokuty, v časti úrokov z omeškania za obdobie od 22.08.2008 do 17.09.2008, zo sumy 9.736,65 Eur vo výške 0,2 % denne a úrokov z omeškania zo sumy 9.271,05 Eur od 17.09.2008 do zaplatenia nad priznanú sadzbu zamietol. Taktiež zamietol žalobu aj v časti úrokov z omeškania vo výške 0,2 % denne zo sumy 163,26 Eur od 17.09.2008 do zaplatenia, lebo úroky z omeškania z úrokov z omeškania priznať nemožno.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa ustanovením § 151 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 2 O.s.p. Žalobca sa po pripočítaní úrokov z omeškania do dňa rozhodnutia súdu domáhal peňažného plnenia vo výške 40.201,89 Eur (9.736,65 Eur na istine a 30.465,24 Eur na úrokoch z omeškania) a priznaných mu bolo na istine 9.271,05 Eur a na úrokoch z omeškania do rozhodnutia súdu 2.185,40 Eur, spolu 11.456,45 Eur. Žalobca bol tak v konaní úspešný v rozsahu 28,50 % k uplatnenému nároku, v dôsledku čoho mu nevznikol nárok na náhradu trov konania, aj keď návrh na náhradu trov konania podal. Žalovaný návrh na náhradu trov konania nepodal, preto súd vyslovil, že účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

Proti uvedenému rozsudku, a to čo do výroku o trovách konania v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Navrhol napadnutý výrok zmeniť tak, že žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku a z právneho zastúpenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne vec posúdil. Vyslovil svoj nesúhlas s výrokom o trovách konania dôvodniac, že návrhom na začatie konania si uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie 9.736,85 Eur s úrokom z omeškania vo výške 0.2% denne od 22.08.2008 do zaplatenia a trov konania. V časti o zaplatenie istiny vo výške 217.25 Eur zobral návrh späť. Poukázal na znenie ustanovenia § 142 O.s.p. ako aj článok 47 ods. 2 Ústavy SR s tým, že v konaní bol v plnom rozsahu úspešný v časti istiny a bol mu priznaný aj úrok z omeškania v zákonnej, nie účastníkmi konania dohodnutej, výške. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.07.2008 sp. zn. 3ECbo/9/2007, z ktorého vyplýva, že za úspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku. Uviedol, že súd prvého stupňa postupoval nesprávne, keď posudzoval úspešnosť žalobcu v spore porovnaním celkovej sumy uplatnenej žalobcom v návrhu na začatie konania a sumy priznanej rozsudkom vo veci samej, pričom porovnané sumy dosiahol súčtom uplatnenej istiny a úrokov z omeškania ku dňu vydania rozsudku a súčtom priznanej istiny po zohľadnení čiastočného späťvzatia návrhu a úrokov z omeškania vypočítaných ku dňu vydania rozsudku vo veci.

V odvolaní ďalej uviedol, že žalovaný porušil svoje povinnosti vyplývajúce zo záväzkového vzťahu s ním, čím preukázateľne žalobcovi vznikla pohľadávka voči žalovanému a žalovaný nebol ochotný pristúpiť k mimosúdnejmu riešeniu sporu, bol preto nútený uplatniť svoj oprávnený nárok súdnou cestou. Tým mu vznikli trovy spojené s iniciovaným súdnym konaním (zaplatený súdny poplatok, trovy právneho zástupcu). Nepriznaním náhrady trov konania žalobcovi bolo porušené jedno zo základných práv žalobcu zakotvené v ustanovení § 142 O.s.p. ako aj v článku 47 ods. 2 Ústavy SR. Keďže žalobca mal v konaní úspech, má právo na náhradu trov konania vynaložených účelne na ochranu svojho práva.

K odvolaniu sa žalovaný nevyjadril.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O.s.p.), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 212 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 1,2 O.s.p. zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov právo (§ 142 ods. 1,2 O.s.p.).

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádza súd zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) alebo zo zásady zodpovednosti za zavinenie alebo náhodu.

Zásada zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) sa uplatňuje pri rozhodovaní o náhrade trov sporového konania. Len v sporovom konaní sa totiž dá hovoriť o úspechu, respektíve neúspechu účastníka konania.

Kritériom pre priznanie nároku na náhradu trov konania je miera úspechu vo veci, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu, ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej. Čím viac súd vyhovel žalobnému petitu, tým je väčšia miera úspechu u žalobcu; naopak, čím je väčší rozsah, v ktorom súd žalobu zamietol, tým je väčšia miera úspechu u žalovaného.

V prejednávacom prípade súd prvého stupňa správne o trovách konania rozhodol tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Zhodnotil, že žalobca sa domáhal peňažného plnenia celkom vo výške 40.201,89 Eur (z toho 9.736,65 Eur na istine a 30.465,24 Eur na úrokoch z omeškania), a bola mu priznaná suma na istine 9.241,05 Eur a na úrokoch z omeškania do rozhodnutia súdu suma 2.185,40 Eur, spolu 11.456,45 Eur. Správne tak vyhodnotil, že žalobca mal v konaní úspech v rozsahu 28,50 % k uplatnenému nároku, v dôsledku čoho mu nevznikol nárok na náhradu trov konania aj keď podal návrh na náhradu trov konania.

K odvolacím námietkam odvolací súd ešte uvádza, že aplikácia ustanovenia § 142 ods. 1,3 O.s.p. v predmetnom konaní nie je namieste. Žalobca jednak nemal úspech v plnom rozsahu, teda je vylúčené o trovách konania rozhodnúť podľa § 142 ods. 1. O. s. p. O trovách konania vo vzťahu k žalobcovi nebolo možné rozhodnúť ani podľa ods. 3 citovaného zákonného ustanovenia, nakoľko žalobca nemal neúspech iba v pomerne nepatrnej časti konania. Z jeho neúspechu bolo nutné považovať aj zastavenie konania o zaplatenie 217,25 Eur pre späť vzatie žaloby v tomto rozsahu a samozrejme tiež zamietnutie žaloby v prevyšujúcej časti.

Na predmetný prípad nie je možné aplikovať ani názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.07.2008 sp. zn. 3ECbo/9/2007, podľa ktorého za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku z dôvodu, že predmetom konania v uvedenej veci bol nárok na náhradu škody za sťaženie spoločenského uplatnenia, kedy súd rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 3 O.s.p., lebo vo veci bolo rozhodnuté na základe úvahy súdu. V prejednávacom prípade však rozhodnutie súdu o výške plnenie nezáviselo od úvahy súdu.

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vo výroku vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania nebolo rozhodované, a to s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p., nakoľko účastníkmi konania nebol podaný návrh na náhradu trov odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.